

Arrest

nr. 222 402 van 7 juni 2019
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VANDEMEULEBROUCKE
Lode de Boningestraat 26
8560 WEVELGEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2019 en 13 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 18 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AMEYE, die loco advocaat T. VANDEMEULEBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 januari 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP
VERWIJDERING**

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K. Q. A.-H. M. (..)
voornaam: J. (..)
geboortedatum: 30.12.1990
geboorteplaats: Zemmar
nationaliteit: Irak

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brugge op 15.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Op 27/06/2016 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, meer bepaald dat de feiten werden gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers verkeerden en dit binnen het kader van een vereniging.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 15.01.2019 gehoord door de politie van Brugge en verklaarde dat hij een Belgische vriendin heeft genaamd S. V. (..) met wie hij reeds een kind zou hebben en die opnieuw zwanger zou zijn van hem. Uit het RR blijkt dat het in 2017 geboren kind van S. V. (..) enkel door zijn moeder werd erkend. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene op 15.01.2019 werd aangehouden omdat hij problemen veroorzaakte aan een ziekenhuis waar de zwangere S. V. (..) was opgenomen. Deze laatste wilde echter niets meer met betrokkene te maken hebben en verklaarde dat betrokkene haar bedreigde.

Op grond van deze vaststellingen kan gesteld worden dat het niet aannemelijk is dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft met Mevrouw V. (..) en zijn vermeende kind.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Betrokkene heeft hoedanook inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/11/2018 (13octies) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 27/06/2016 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens

mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, meer bepaald dat de feiten werden gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers verkeerden en dit binnen het kader van een vereniging.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brugge op 15/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/11/2018 (13octies) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Op 27/06/2016 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, meer bepaald dat de feiten werden gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers verkeerden en dit binnen het kader van een vereniging.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 15/01/2019 door de politiezone van Brugge en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Irak omwille van de oorlog aldaar.

Op 25/09/2018 besliste het CGVS, na een tweede verhoor op 20/08/2018, de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene in te trekken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan hij op 26/09/2018 in kennis werd gebracht.

Het CGVS oordeelde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Het stelde daarbij ook dat betrokkene mag worden teruggeleid naar de provincie Dohuk in Irak en een verwijderingsmaatregel naar deze regio in Irak bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Betrokkene diende geen beroep in tegen voormelde beslissing van het CGVS, waardoor zijn subsidiaire beschermingsstatus definitief ingetrokken werd. Een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden aannemelijk gemaakt worden.

Betrokkene werd gehoord op 15/01/2019 door de politiezone van Brugge en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/11/2018 (13octies) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen.

We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn

arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (...), Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de politie van Brugge en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, K. Q. A.-H. M., J. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge”

1.2. Uit informatie van de dienst vreemdelingenzaken toegezonden aan de Raad blijkt dat verzoekende partij op 14 maart 2019 werd vrijgesteld met de instructie onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2019.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing. Ter terechtzitting wijst de voorzitter op artikel 39/68 - 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat bepaalt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnr. 228 601 en rolnr. 229 189 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting vraagt de advocaat van de verzoekende partij de zaak gekend onder 229 189 verder te behandelen.

Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet te oordelen op grond van het verzoekschrift gekend onder rolnummer 229 189.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.1. Eerste middel

Schending van:

De artikelen 1, § 2 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen)

De materiële motiveringsplicht

Het zorgvuldigheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel

Op basis van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip van een beslissing tot vasthouding en inreisverbod opgemaakt door verwerende partij en aan verzoeker betekend op 15 januari 2019

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet stipuleert: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.).

De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoeker kennisgegeven op 15 januari 2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De beslissing nam op bijzonder selectieve wijze rekening met de elementen uit het administratief dossier van verzoeker, is geenszins gesteund op alle gegevens van het dossier.

De bestreden beslissing heeft kennelijk geen belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel werden niet nageleefd.

Artikel 7, §1,1° De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Verzoeker heeft op 18 januari 2019 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing ingesteld tegen de beslissing op 19 november 2018 genomen door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, die stelde dat er, krachtens art. 11 §3, tweede lid Vreemdelingenwet, een einde werd gemaakt aan zijn verblijf. Deze procedure is thans hangende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en gekend onder rolnummer 228/363. De beslissing van 19 november 2018 krachtens artikel 11, §3, tweede lid Vreemdelingenwet is pertinent ongegrond aangezien de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals zou genomen blijkt te zijn op 25.09.2018 nooit aan verzoeker werd betekend. De bestreden beslissing stelt dat betrokkene geen beroep heeft ingediend tegen voormelde beslissing van het CGVS, waardoor zijn subsidiaire beschermingsstatus definitief ingetrokken zou zijn. Zulks kan allerm minst als waarheid beschouwd worden.

Daarnaast is de beslissing gebaseerd op artikel 7, §1,3° Vreemdelingenwet en stelt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De bestreden beslissing vermeldt dat dat hij door de correctionele rechtbank te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens feiten van mensensmokkel. De bestreden beslissing stelt dat gezien de maatschappelijk impact en de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het stemt met de werkelijkheid overeen dat verzoeker op 27 juni 2016 door de correctionele rechtbank Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel vijf jaar behoudens de reeds ondergane voorhechtenis.

Uit dit vonnis blijkt echter dat de betrokkenheid van verzoeker bij mensensmokkel eerder miniem was; hij was de persoon die zijn wagen had uitgeleend en telefonisch contact onderhield met de medebeklaagden. Stellen dat hij ingevolge die veroordeling, die dateert van juni 2016 en waarbij de feiten dateren van de periode 10.11.2015 tot en met 13.11.2015, op heden een gevaar zou zijn voor de openbare orde, is absoluut incorrect. Het gaat overigens om eenmalige feiten. Er is geen reden om te oordelen dat er sprake zou zijn van een gewoonte in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft sindsdien — dus over een periode van meer dan drie jaar — zich nooit meer aan gelijkaardige feiten schuldig gemaakt. De straf die door de rechtbank werd opgelegd, betreft een voorwaardelijke gevangenisstraf op de ondergane voorhechtenis na. Hieruit blijkt dat de rechtbank evenzeer van oordeel was dat deze eenmalige feiten niet al te zwaar beteugeld diende te worden en evenzeer oordeelde dat verzoeker een kans verdiende, die hij met beide handen gegrepen heeft.

De bestreden beslissing vermeldt dat in hoofde van verzoeker het risico zou bestaan dat hij zou onderduiken. Zulks druist totaal in tegen zijn intentie samen te leven in familieverband met zijn vriendin, kind en toekomstig kind.

Het voorgaande hierbij in beschouwing genomen, kan niet anders dan vastgesteld dat de motivering van het risico op onderduiken, onder meer aangehaald als grond om af te wijken van het bepaalde in artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980, allesbehalve afdoende is.

De beoordeling van het risico op onderduiken is allerm minst zorgvuldig. De beslissing vermeldt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.11.2018 (13octies) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend.

Hieruit wordt afgeleid dat het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing. Het is juist dat er in het verleden aan verzoeker een bevel werd gegeven om het land te verlaten, waaraan hij geen gevolg heeft gegeven.

Er dient echter vastgesteld te worden dat er aan een asielzoeker dikwijls een bevel gegeven wordt om het land te verlaten, dat niet dient opgevolgd te worden. Zo wordt er heel vaak aan een asielzoeker tijdens de loop van de asielprocedure een bevel gegeven om het land te verlaten. Dit is bijvoorbeeld zo in het geval dat het CGVS een beslissing genomen heeft waarbij het asielverzoek afgewezen wordt, maar de asielzoeker tegen deze beslissing beroep aangetekend heeft bij de RvV. Ondanks dit beroep wordt er door de DVZ toch een bevel gegeven om het land te verlaten, en dit kan uiteraard niet tijdens de asielprocedure. Zolang de DVZ bevelen om het land te verlaten blijft uitdelen die niet dienen opgevolgd te worden, kan het een vreemdeling niet ten kwade geduid worden dat hij geen gevolg geeft aan een bevel om het land te verlaten. Een vreemdeling weet niet meer of hij dit bevel al dan niet dient op te volgen, en er kan dan ook niet zomaar gesteld worden dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Een vreemdeling weet niet meer of hij dit bevel al dan niet dient op te volgen.

Dat de bestreden beslissing derhalve ook artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet schendt. Immers "[moet] [h]et (...) risico op onderduiken (...) actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval."

Dat gelet op het alhier vermelde geenszins kan worden geoordeeld dat het beweerd risico op onderduiken rekening houdt met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Dat aldus artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet wordt geschonden.

Gezien aldus het ontbreken van motivering conform de aangehaalde en voorgelegde stukken van verzoeker, gezien de beoordeling niet is gestoeld op de juiste feitelijke gegevens, gezien de feitelijkeheden niet correct zijn beoordeeld, faalt de motivering duidelijk naar recht. De gemachtigde is onredelijk tot haar besluit gekomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerm minst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerm minst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. De bestreden beslissing gaat derhalve ook in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Dat de artikelen 1 en 47/1 en 62 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd."

3.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en wordt tevens een motivering in feite voorzien, met name dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort en geldig visum en dat zij veroordeeld werd waarbij de gepleegde feiten vermeld worden en de ernst ervan en waarbij besloten wordt dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Daarnaast wordt ook ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij, meer bepaald haar voorgehouden gezinsleven en haar gezondheidstoestand. Verder wordt ook verwezen naar de

beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk is.

Wat betreft het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt verwezen naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel van 20 november 2018 en het aldus weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing alsook dat zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

3.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.6. Verzoekende partij betoogt dat zij op 18 januari 2019 beroep heeft ingesteld bij de Raad tegen de beslissing van 19 november 2018 tot beëindiging van haar verblijf en dat de procedure nog hangende is. Zij betoogt dat deze beslissing pertinent ongegrond is omdat zij nooit kennis heeft gekregen van de beslissing van het CGVS tot intrekking van haar subsidiaire beschermingsstatus.

3.7. De Raad wijst er vooreerst op dat, in zoverre verzoekende partij met haar betoog meent dat de verwerende partij geen verwijderingsmaatregel mocht treffen omdat zij een beroep hangende had, de beslissing tot beëindiging van verblijf van 19 november 2018 gestoeld is op artikel 11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een beroep tegen dergelijke beslissing heeft geen schorsende werking, gelet op het feit dat dergelijke beslissing niet voorkomt in de lijst van schorsende beroepen van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg vermocht de verwerende partij, wanneer zij vaststelt dat verzoekende partij zich nog steeds illegaal op het grondgebied bevindt na het treffen van de beslissing van 19 november 2018 die gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, overgaan tot het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel. Zij kon dan ook verwijzen naar de beslissing tot beëindiging van het verblijf nu deze overheidsbeslissing vermoed wordt wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". Bovendien wijst de Raad erop dat op 29 april 2019 het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van haar verblijf verworpen werd bij arrest nr. 220 438. Waar de verzoekende partij nog inhoudelijke kritiek levert op voormelde beslissing en stelt dat deze ongegrond is omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar nooit zou betekend zijn geweest, wijst de Raad erop dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf geenszins het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en zij aldus in kader van dit beroep niet dienstig deze beslissing inhoudelijk kan bekritisieren.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de subsidiaire bescherming, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk rechtsgeldig betekend werd via aangetekend schrijven van 25 september 2018. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat deze kennisgeving niet op correcte wijze geschied is. Bovendien wist zij, met de

betekening van de beslissing tot beëindiging van haar verblijf, dat haar beschermingsstatus werd ingetrokken aangezien daarnaar verwezen werd in deze beslissing. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij op dat moment niet op de hoogte was van het bestaan van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.8. Verzoekende partij erkent voorts dat zij op 27 juni 2016 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel vijf jaren behoudens de reeds ondergane voorhechtenis wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, meer bepaald dat de feiten gepleegd werden door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers verkeerden en dit binnen het kader van een vereniging.

Verzoekende partij meent evenwel dat uit het vonnis blijkt dat haar betrokkenheid bij de feiten eerder miniem was, zij was de persoon die haar wagen had uitgeleend en telefonisch contact onderhield met de medebeklaagden. Zij betoogt dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat zij thans, door feiten die dateren van de periode 10 november 2015 tot en met 13 november 2015, nog een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Het gaat ook om eenmalige feiten. Er is geen gewoonte in hoofde van verzoekende partij. Zij heeft zich sindsdien niet meer aan gelijkaardige feiten bezondigd. Uit de opgelegde straf blijkt ook dat de rechtbank van oordeel was dat deze eenmalige feiten niet te zwaar beteugeld dienden te worden.

3.9. Artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

3.9.1. Verzoekende partij betwist dat zij door haar persoonlijk gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

3.9.2. Uit een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 juni 2015 (C-554/13), waarin het Hof een nadere interpretatie geeft van het bedoelde gevaar voor de openbare orde in de voormelde bepaling, volgt dat hiertoe niet mag worden besloten louter omdat de betrokken vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Het begrip “gevaar voor de openbare orde” veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (§ 60). Onder meer de aard en de ernst van de gepleegde feiten speelt hierbij een rol (§ 62). Het gevaar voor de openbare orde moet geval per geval worden beoordeeld, waarbij naar behoren rekening moet worden gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde en hierbij moet het evenredigheidsbeginsel worden gerespecteerd (§ 50). Hierbij oordeelde het Hof ook als volgt: *“Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.”* (§ 52).

3.9.3. Het gevaar dat verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt te vormen voor de openbare orde wordt door de verwerende partij afgeleid uit het feit dat zij veroordeeld werd voor feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden waarbij gewezen wordt op de ernst van de feiten en de maatschappelijke impact ervan.

Het administratief dossier bevat het vonnis van de correctionele rechtbank van Gent van 27 juni 2016 waaruit blijkt dat verzoekende partij frequente telefonische contacten onderhield met de

medebeklaagden en dat zij adressen en nummerplaten door sms'te en dat zij in de nacht van de feiten ook het traject aflegde. Ondanks de ontkenning van verzoekende partij dat zij iets te maken heeft met de feiten van mensensmokkel, oordeelt de rechtbank dat de betrokkenheid bewezen is. Zo oordeelt de rechtbank:

“Ook de ontkenning van K.Q.A.-H. M.J. (...) is in strijd met de bewijselementen in het strafdossier. De verklaring dat hij in de bewuste nacht van 12 op 13 november 2015 enkel een map met papieren hebben opgehaald, staat haaks op de resultaten van het telefonie-onderzoek en de camerabeelden aan het tankstation. Hij stelde bovendien zijn voertuig ter beschikking wetende dat het zou gebruikt worden om illegale vreemdelingen mee te vervoeren en was de contactpersoon van de vierde beklaagde (...), die hij gedurende de ganse nacht op de hoogte hield van het verloop van het transport.”

Verder oordeelt de rechtbank dat de verzwarende omstandigheden (de bijzonder kwetsbare positie en de vereniging) bewezen zijn. Zo stelt de rechtbank vast dat de slachtoffers van de mensensmokkel illegalen waren die op elk ogenblik het risico liepen te worden aangehouden bij een politiecontrole en te worden uitgewezen. De vreemdelingen die het slachtoffer werden van de praktijken van de beklaagden, bevinden zich in een bijzonder kwetsbare positie die is voorzien in artikel 77bis van de vreemdelingenwet. Verder blijkt ook dat de beklaagden met elkaar hebben samengewerkt, binnen een vooraf doorgesproken systeem waarbij vooraf een planning werd uitgewerkt en deze planning werd opgevolgd en gecontroleerd in kader van een nog ruimer internationaal netwerk. De verzwarende omstandigheid van vereniging is dan ook bewezen.

De rechtbank oordeelt als volgt bij de straftoemeting:

“De beklaagden maakten zich schuldig aan het misdrijf van mensensmokkel. Zij hebben ingespeeld op de prangende vraag van illegale vreemdelingen die zich omwille van hun zwakke en precaire administratieve positie onmogelijk via normale transportmogelijkheden naar Engeland konden begeven. Op die manier hebben zij munt geslaan uit de onfortuinlijke positie van dergelijke vreemdelingen, op zoek naar een beter lot. Niet alleen getuigt dit van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen die vaak al een lang en erbarmelijk avontuur hebben doorstaan, het ondermijnt de maatschappelijke orde die de diverse overheden onderling, ook in het opvangen van de thans piekende stroom vluchtelingen, tracht te handhaven. Dergelijke feiten verstoren de openbare veiligheid en meer in bijzonder het vreemdelingenbeleid op ernstige wijze.

Bij het bepalen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de zwaarwichtigheid van de feiten en met de nog gunstige strafregisters in België van de beklaagden.

(..)

Teneinde de beklaagden het onaanvaardbare van hun handelen te doen inzien en teneinde hen ervan te weerhouden zich in de toekomst nog schuldig te maken aan strafbare feiten, passen de hierna bepaalde straffen voor respectievelijk elk van hen.

(..)”

Verzoekende partij tracht haar rol bij de gepleegde feiten te minimaliseren, maar zij kan niet ontkennen dat zij wel degelijk betrokken was bij de feiten van mensensmokkel en wel degelijk een bepaalde rol te spelen had in de organisatie ervan. Ook al kan aangenomen worden dat verzoekende partij geen spilfiguur in het gegeven was, dan nog staat vast dat zij zich bezondigd heeft aan bijzonder zwaarwichtige feiten.

Betrokkenheid bij mensensmokkel met dan nog eens de verzwarende omstandigheden van het gebruik maken van de bijzonder kwetsbare positie van de slachtoffers en dit in het kader van een vereniging, kan in alle redelijkheid als voldoende ernstig worden bevonden om een verwijderingsmaatregel om reden van openbare orde te nemen. Het argument dat haar betrokkenheid eerder beperkt zou zijn geweest doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoekende partij heeft de feiten van mensensmokkel immers bewust mee gepleegd en heeft er een actieve bijdrage aan geleverd. Uit het vonnis blijkt bovendien duidelijk dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst om uit winstbejag misbruik te maken van de kwetsbare positie van illegale vreemdelingen, wat getuigt van weinig respect en mededogen voor deze mensen. Gelet op het feit dat verzoekende partij zich uit winstbejag heeft laten verleiden tot het plegen van dergelijk zwaarwichtige feiten, kan de Raad de verwerende partij volgen dat zij uit de gepleegde feiten afleidt dat er nog steeds een voldoende actueel gevaar voor de openbare orde is. Het argument dat het gaat om eenmalige feiten doet aan deze vaststelling geen afbreuk noch het feit dat verzoekende partij zich sinds haar veroordeling zou gedragen hebben. Ook het betoog dat de rechtbank zelf oordeelde dat de feiten niet al te zwaar moesten beteugeld worden, kan

niet aangenomen worden. Zoals duidelijk blijkt uit het vonnis is de rechtbank van oordeel dat het gaat om ernstige strafrechtelijke feiten die doen getuigen van *“bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen die vaak al een lang en erbarmelijk avontuur hebben doorstaan, het ondermijnt de maatschappelijke orde die de diverse overheden onderling, ook in het opvangen van de thans piekende stroom vluchtelingen, tracht te handhaven. Dergelijke feiten verstoren de openbare veiligheid en meer in bijzonder het vreemdelingenbeleid op ernstige wijze.”* Omdat de verzoekende partij een gunstig voorafgaand strafregister heeft, wordt hiermee rekening gehouden bij het bepalen van de strafmaat, maar evenzeer wordt er verwezen naar de zwaarwichtigheid van de feiten en het gegeven dat de vraag van de andere beklaagden tot het louter opleggen van een werkstraf niet in verhouding zou staan met de zwaarwichtigheid van de feiten en de ernstige verstoring van de nationale en internationale maatschappelijke orde. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de rechtbank niet al te zwaar tilde aan de gepleegde feiten en vond dat deze niet te zwaar moesten betoelgd worden.

3.10. Verzoekende partij is het voorts oneens met het motief dat zij een risico tot onderduiken vertoont. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij actueel belang ontbeert bij deze kritiek nu er thans geen gedwongen verwijdering meer voorligt aangezien haar op 14 maart 2019 de instructie werd gegeven zelf gevolg te geven aan de bestreden verwijderingsmaatregel waarbij zij werd vrijgesteld. Louter ten overvloede wijst de Raad er daarnaast op dat verzoekende partij bezwaarlijk kan argumenteren dat zij als *“asielzoeker”* geen gevolg moest geven aan het aan haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten van 20 november 2018 daar zij op dat moment reeds haar subsidiaire beschermingsstatus had verloren en haar verblijf beëindigd was. Er blijkt ook niet dat zij enig schorsend beroep hangende had. Verzoekende partij behoorde aldus wel degelijk voormeld bevel op te volgen. Zij doet met haar kritiek aldus geenszins afbreuk aan de vaststelling dat: *“□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

(..)

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/11/2018 (13octies) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.”

Voor zover zij zich met haar kritiek richt tegen de motivering waarom haar geen enkele termijn om gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel wordt gegeven, wijst de Raad erop dat dit onderdeel van de verwijderingsmaatregel eveneens geschraagd is door de vaststelling dat zij conform artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet een gevaar vormt voor de openbare orde. Deze vaststelling, waaraan de verzoekende partij geen afbreuk heeft weten te doen met haar kritiek, is op zichzelf afdoende om het motief waarom haar geen termijn wordt gegeven te onderbouwen. Daarenboven wijst de Raad erop dat de gewone termijn om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel dertig dagen is (artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet) en thans moet vastgesteld worden dat ook deze gewone termijn sinds de vrijstelling van verzoekende partij op 14 maart 2019 ruimschoots voorbij is zodat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij haar kritiek tegen de motivering waarom haar geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

3.11. Waar verzoekende partij nog een schending aanhaalt van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling zonder aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing op deze bepaling een inbreuk vormt. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.13. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.2. Tweede middel

Schending van artikel 8 EVRM

Schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'

Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voordien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede rieden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8,1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe is vereist in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM.

Er is namelijk absoluut geen sprake van een gevaar voor de openbare veiligheid.

De bedoeling van de beslissingen van Dienst Vreemdelingenzaken ligt erin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en hem hoe dan ook de toegang tot het grondgebied te ontzeggen. Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt.

Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleidsmargin een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op het gezins- en privéleven ex artikel 8 EVRM al dan niet schendt. De lidstaten dienen een belangenafweging ('fair balance'-toets) te maken. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en privéleven te hebben op het grondgebied van de staat. Conform de 'fair balance'-toets kan een positieve verplichting bestaan in hoofde van een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen binnen voormelde 'fair balance'-toets in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

Met het oog op een zeer grondige afweging dient in overweging te worden genomen: het gegeven dat verzoeker vader is van een Belgisch kind, het gegeven dat de vriendin van verzoeker binnenkort zal bevallen van hun tweede kind.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een absolute miskennis uitmaken van het recht van verzoekster op privé- en familieleven, gezien zijn privé- en familieleven zich in België afspeelt. De handhaving zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen daar die ertoe zou leiden dat verzoeker opnieuw gescheiden zou moeten leven van zijn vriendin en zijn kinderen. De handhaving zou aldus onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven. Verzoeker kan het gezinsleven niet elders leiden gezien zijn vriendin en kind de Belgische nationaliteit hebben en enkel de Nederlandse taal spreken. Hij verblijft overigens meer dan tien jaar in België en is hier volledig ingeburgerd. De relatie tussen verzoeker en mevrouw V. (...), alsook hun gemeenschappelijk kind en het ongebooren kind, is een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM. Onder meer het gegeven dat het sociaal, familie- en privéleven van verzoekster zich in België afspeelt, noopt de verwerende partij ertoe de 'fair balance'-toets uit te voeren.

Gezien op ontoereikende wijze rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker, gezien de 'fair balance'-toets niet is gebeurd, werd ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden. Artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De bestreden beslissing stelt het niet aannemelijk is dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft met mevrouw V. (...) en dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen heeft, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Deze motivering is pertinent onjuist, minstens ontoereikend.

Voormeld artikel 74/13 wordt geschonden in die zin dat het gezins- en familieleven van verzoeker niet - minstens ontoereikend - in rekening werd gebracht bij de beoordeling, wat expliciet blijkt uit het aangehaalde citaat, in samenhang gelezen met het eerder onder dit middel uiteengezette.

Hierbij aansluitend kan een schending van artikel 28, 1 van de Richtlijn van 2004/38/EG worden vastgesteld, dat luidt: "Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie,

sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging."

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets aldus niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM en het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'. Het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en het bepaalde in artikel 28 van de Richtlijn van 2004/38/EG werd eveneens geschonden. Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd"

3.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

3.14.1. Verzoekende partij betoogt dat zij vader is van een Belgisch kind en dat haar vriendin binnenkort zal bevallen van hun tweede kind. De bestreden beslissing houdt in dat zij gescheiden zal moeten leven van haar vriendin en kinderen. Dit vormt een onevenredige inmenging in haar gezinsleven. Zij kan haar gezinsleven ook niet elders leiden aangezien haar gezin de Belgische nationaliteit heeft en enkel Nederlands spreken.

3.14.2. In de bestreden beslissing wordt als volgt geoordeeld over het gezinsleven van de verzoekende partij:

"Betrokkene werd op 15.01.2019 gehoord door de politie van Brugge en verklaarde dat hij een Belgische vriendin heeft genaamd S. V. (...) met met wie hij reeds een kind zou hebben en die opnieuw zwanger zou zijn van hem. Uit het RR blijkt dat het in 2017 geboren kind van S. V. (...) enkel door zijn moeder werd erkend. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene op 15.01.2019 werd aangehouden omdat hij problemen veroorzaakte aan een ziekenhuis waar de zwangere S. V. (...) was opgenomen. Deze laatste wilde echter niets meer met betrokkene te maken hebben en verklaarde dat betrokkene haar bedreigde.

Op grond van deze vaststellingen kan gesteld worden dat het niet aannemelijk is dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft met Mevrouw V. (...) en zijn vermeende kind.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Betrokkene heeft hoedanook inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

Zoals duidelijk blijkt oordeelt de verwerende partij in eerste instantie dat niet blijkt dat verzoekende partij een werkelijk gezinsleven heeft met haar voorgehouden partner en voorgehouden kind. Zo wijst de verwerende partij erop dat het kind niet erkend werd door verzoekende partij wat inhoudt dat niet blijkt dat verzoekende partij een verwantschapsband heeft met het kind. Verder wordt ook vastgesteld dat de voorgehouden vriendin niks te maken wil hebben met verzoekende partij en dat zij zich bedreigd voelt door verzoekende partij.

Gelet op deze feitelijke vaststellingen, waar verzoekende partij in haar verzoekschrift trouwens niks concreets tegen in brengt, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in België een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM. De loutere overtuiging van verzoekende partij dat zij wel een dergelijk gezinsleven heeft, kan aan de objectieve vaststellingen die anderszins uitwijzen, geen afbreuk doen.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoekende partij nog dat het gaat om een turbulente relatie waar de partner nogal wispelturig is ten aanzien van verzoekende partij. Dergelijk betoog doet naar oordeel van de Raad evenwel verder vragen rijzen over de stabiliteit, duurzaamheid en hechtheid van de voorgehouden relatie met de partner.

Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoekende partij een gans stukkenbundel neer waarmee zij wenst aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM met de partner en de (thans) twee kinderen. De erkenning van de kinderen zou thans met medewerking van de moeder van de kinderen aan de gang zijn. De Raad wijst er echter op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd of later nog, ter terechtzitting. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die de verzoekende partij nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De ter terechtzitting neergelegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Ten tijde van het treffen van de bestreden beslissing lag er niet meer voor dan dat de beweerde partner van de verzoekende partij niks meer van verzoekende partij moest weten en dat zij zich door verzoekende partij bedreigd voelde. Verder lag ook geen enkel officieel bewijs voor van enige aanverwantschap met het kind van de partner en het op dat moment nog ongeborn kind. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België niet aannemelijk maakt.

Verder, zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij een daadwerkelijk gezinsleven heeft in België, quod non, heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij niet samenwoont met de zwangere partner en kind en dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, zeker indien contact via moderne communicatiemiddelen mogelijk blijft en de kinderen de ouder in het herkomstland kunnen opzoeken. De verwerende partij wijst er ook op dat verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde en dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij enkel stelt dat de motivering dat zij niet samenwoont met haar partner en kind onjuist is, maar zij laat na op concrete wijze aan te tonen dat zij wel samenwoont met haar zwangere partner en kind.

De Raad wijst er verder op dat de motivering van de verwerende partij aansluit op de rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen

niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geen nauwe band blijkt tussen verzoekende partij en haar voorgehouden kind(eren) en de moeder de opvoeding en zorg voor het (de) kind(eren) op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het (de) kind(eren) mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien ze wat ouder is/zijn verzoekende partij niet kan/kunnen opzoeken elders dan in België. Het door verzoekende partij gestelde als zou de bestreden maatregel elk gezinsleven teniet doen blijkt dan ook niet.

Voorts wordt nergens in de bestreden beslissing aangegeven dat de vermeende partner en kind verzoekende partij zouden moeten volgen naar het herkomstland, zodat het betoog dat zij onmogelijk daar haar gezinsleven kan verder zetten niet dienstig is.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk een evenwichtige beoordeling doorgevoerd wat betreft het gezinsleven van verzoekende partij, in zoverre al zou moeten aangenomen worden dat zij een daadwerkelijk gezinsleven heeft in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan op dat vlak niet worden aangenomen.

3.14.3. In zoverre verzoekende partij met haar betoog dat zij al tien jaar in België verblijft en hier volledig is ingeburgerd verwijst naar haar privéleven in België wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op de inbreuk op de openbare orde door verzoekende partij gepleegd en het feit dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij een zware inbreuk heeft gepleegd op de openbare orde door zich te bezondigen aan feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij naar aanleiding van het onderzoek om haar verblijf te beëindigen in de mogelijkheid werd gesteld alle documenten en elementen aan te brengen die een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht konden beïnvloeden. Verzoekende partij heeft nagelaten hieraan gevolg te geven zodat de verwerende partij een beoordeling van haar situatie heeft doorgevoerd op grond van de elementen waarvan zij kennis had. Zo oordeelde de verwerende partij dat verzoekende partij pas op 31 oktober 2008 in België is aangekomen en het overgrote deel van haar leven elders heeft doorgebracht dan in België. Er is/zijn ook geen informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in België blijkt. Het loutere feit dat zij meer dan tien jaar in België verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Verzoekende partij bracht ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat zij één van de drie landstalen spreekt noch legde zij een attest van tewerkstelling of inburgering neer. Verder wijst de verwerende partij op de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd, de ernst ervan en de maatschappelijke impact en stelt zij dat het persoonlijk gedrag des te meer klemt nu zij, terwijl zij misbruik maakte van bijzonder kwetsbare personen, zelf een internationale beschermingsstatus genoot.

Bijgevolg blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij reeds een uitvoerige belangenafweging heeft doorgevoerd met betrekking tot het privéleven van verzoekende partij alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij beperkt zich in

het verzoekschrift thans tot de stelling dat zij al tien jaar in België verblijft en dat zij ingeburgerd zou zijn, maar zij doet daarmee geen afbreuk aan het feit dat er geen objectieve gegevens voorliggen van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden en dat zij het overgrote deel van haar leven elders dan in België heeft gewoond. Zij kan ook niet ernstig betwisten dat zij een ernstige inbreuk heeft gepleegd op de openbare orde. Gelet op al deze overwegingen blijkt niet dat de verwerende partij een onevenredige belangenafweging zou hebben doorgevoerd met betrekking tot het privéleven van verzoekende partij.

Waar in de stukkenbundel die de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting heeft neergelegd nog diverse stukken terug te vinden zijn die zouden moeten aantonen dat verzoekende partij wel degelijk goed geïntegreerd is in België, herhaalt de Raad dat een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Hoewel verzoekende partij duidelijk de gelegenheid heeft gehad om voor het treffen van de beslissing tot beëindiging van haar verblijf alle nuttige elementen inzake haar eventuele integratie kenbaar te maken aan het bestuur, heeft zij daaraan verzaakt. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij zich ent op de gegevens waarvan zij wel op de hoogte was om een beoordeling inzake de integratie van verzoekende partij door te voeren. In het kader van een annulatieberoep kan de verzoekende partij haar eigen gebrek aan medewerking geenszins rechtzetten door thans voor de Raad allemaal stukken aan te brengen waarvan zij meent dat deze een diepgaande integratie aantonen.

Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot het privéleven wordt evenmin aangetoond.

3.15. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals uit de bespreking hoger is gebleken heeft de verwerende partij bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening gehouden met het voorgehouden gezinsleven van verzoekende partij. Verder blijkt ook uit de bestreden beslissing dat er geen sprake is van enige medische problematiek. Verzoekende partij, een volwassen man zonder medische problematiek en die niet aantoont dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België, of nog, niet aantoont dat dit gezinsleven op onevenredige wijze wordt aangetast, maakt geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

3.16. Nog daargelaten de vaststelling dat de richtlijn 2004/38 betrekking heeft op Unieburgers en hun familieleden en verzoekende partij als derdelander, waarvan niet blijkt dat zij familielid is van een Unieburger conform deze richtlijn, hier geen beroep op kan doen, dient er tevens op gewezen te worden dat artikel 28, 1 van voormelde richtlijn werd omgezet in artikel 43 van de vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit in casu evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.17. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 228 601 en 229 189 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 228 601.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER